

som the skulle hafwa warit kompne aff Sverige», och tror sig också kunna meddela ett och annat till stöd därför. Ett intressant vittnesbörd om, att man från rysk sida delade denna uppfattning, finnes bevaradt hos en annan svensk författare, JOH. WIDEKINDI, i hans bok »Thet svenska i Ryssland Tijo åhrs krigz Historie» (Stockh. 1671). Vid redogörelsen för de underhandlingar, som 1613 fördes mellan svenska sändebud och sändebud från Novgorod om hertig Carl Philips utväljande till rysk tsar, berättar han, att arkimandriten Cyprianus uppfordrade Carl Philip att komma till Novgorod och därvid åberopade ett föregående likartadt fall, sägande, att »the Nougårdske kunna bewijsa aff sine Historier at the hafwa haftt ifrån Sverige en Storförste benämnd Rurick, några hundra år förr än Nougården bleff twungen under Muskow» (bok 8, kap. 7)⁶.

Det är emellertid först från början af det adertonde århundradet, som frågan börjar göras till föremål för en mera grundlig kritik, och här hafva vi åter att i främsta rummet nämna några svenska författare såsom ARVID MOLLER (De Væregia, Lund 1731) och ALGOT SCARIN (De originibus prisæ gentis Væregorum, Åbo 1734) utom några andra mindre betydande. Samtidigt upptogs frågan af den tyskfödde akademikern i S:t Petersburg G. S. BAYER, hvars hithörande afhandlingar hafva bildat ett väsentligt grundlag för senare undersökningar. Sanningen af den traditionela uppfattningen om de gamla ryssarnas och varägernas nordiska ursprung har efter den tiden blifvit erkänd af det vida öfvervägande antalet forskare, i synnerhet som man framdragit en mängd nya källor, hvilka på det mäst slående sätt bekräfta de ryska krönikornas framställning. Diskussionen har hufvudsakligen blifvit förd af ryssar och tyskar, hvaremot nordborna jämförelsevis mindre och i synnerhet svenskarna allra minst hafva deltagit däri, ehuru alla nordiska författare, både historici och filologer, slutit sig till nyss nämnda uppfattning. Bland de många, som gjort sig